

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 2014200706
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200706.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Miroslav Pohl, bytom T. XX, F., IČO: 17 645 301, miesto podnikania Budovateľská 8, Šaľa, zastúpeného advokátskou kanceláriou Weis & Partners s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/380945/2014 z 25. augusta 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S 71/2014-44 z 24. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S 71/2014-44 z 24. novembra 2015 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1100304/1/380945/2014 z 25. augusta 2014 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 140 eur titulom náhrady zaplateného súdneho poplatku a v sume 518,76 eura titulom náhrady trov právneho zastúpenia, všetko na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 20S 71/2014-44 z 24. novembra 2015 Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/380945/2014 z 25. augusta 2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 9417301/5/2819181/2014 zo 16. júna 2014, ktorým bola žalobcovi podľa § 155 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z. z.“) uložená pokuta vo výške 30 eur za nepodanie daňového priznania podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v lehote do 26. mája 2014.

Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že žalobca podal daňové priznanie za zdaňovacie obdobie apríl 2014 až dňa 27. mája 2014. Za právne irelevantnú považoval námietku žalobcu, že na

podanie daňového priznania bola splnomocnená konateľka spoločnosti MPP Consulting, s.r.o., pričom v posledný deň lehoty na podanie daňového priznania bola v objekte administratívnej budovy, v ktorej sídlila aj spoločnosť MPP Consulting, s.r.o., kriminálnou políciou vykonávaná prehliadka priestorov a zamestnancom tejto spoločnosti bol znemožnený prístup k dátam nachádzajúcim sa v počítačoch a serveroch spoločnosti, v dôsledku čoho im bolo znemožnené podať daňové priznanie. Žalovaný konštatoval, že žalobca, resp. splnomocnená spoločnosť mohla podať daňové priznanie v čase od 1. do 25. mája 2014, resp. do 26. mája 2014 (nakoľko koniec lehoty na podanie daňového priznania pripadol na nedeľu - 25. mája 2014, a teda posledným dňom lehoty na podanie daňového priznania bol pondelok - 26. mája 2014).

Krajský súd po preskúmaní veci konštatoval, že konanie ako aj rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu boli v súlade so zákonom. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že žalobca, resp. splnomocnená spoločnosť mohla podať daňové priznanie za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v čase od 1. do 25. mája 2014, resp. do 26. mája 2014. Zdôraznil, že daňový subjekt je povinný s náležitou starostlivosťou starať sa o to, aby si plnil svoje daňové povinnosti a preto sa nemal spoliehať na to, že daňové priznanie za neho podá poverená spoločnosť. V prípade, že v posledný deň lehoty na podanie daňového priznania žalobca zistil dôvody brániace poverenej spoločnosti na podanie daňového priznania, mohol požiadať daňový úrad o odpustenie zmeškania lehoty, čo však neurobil.

Krajský súd tiež uviedol, že podanie zo dňa 26. júna 2014, označené ako odvolanie, nebolo možné považovať za žiadosť žalobcu o odpustenie zmeškanej lehoty, nakoľko takúto žiadosť neobsahuje a každé podanie sa posudzuje podľa obsahu.

K námietke žalobcu, že v rovnakom prípade došlo zo strany správcu dane (Daňového úradu Bratislava, pobočka Pezinok) k vyhoveniu odvolaniu a k zrušeniu uloženej pokuty, krajský súd uviedol, že žalovaný, ani prvostupňový správny orgán nie je viazaný rozhodnutím iných správcov dane, pretože každý prípad sa posudzuje individuálne, s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu.

Krajský súd tiež poukázal na to, že ustanovenie § 155 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. vyslovene ukladá povinnosť správcovi dane uložiť pokutu za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. a) prvého a druhého bodu, teda nevytvára možnosť pre správcu dane, aby sa rozhodoval, či pokutu za správny delikt uloží alebo nie. Uložená pokuta (na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby) bola podľa názoru krajského súdu vzhľadom na dĺžku zmeškanej lehoty primeraná miere zavinenia daňového subjektu.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok krajského súdu považoval za nedostatočne odôvodnený, nakoľko súd sa obmedzil len na krátke odôvodnenie, v rámci ktorého nepresvedčivo a nesprávne vysvetlil, akými úvahami sa pri vyhodnocovaní postupu správcu dane riadil, k akým skutkovým zisteniam dospel a ako vec právne posúdil.

Žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že podanie zo dňa 26. júna 2014, označené ako odvolanie, nebolo možné považovať za žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty. Svojím obsahom totiž predmetné odvolanie jednoznačne smeruje k tomu, aby bola žalobcovi odpustená zmeškaná lehota. V súlade s tým je aj skutočnosť, že žalobca v lehote podľa § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. urobil zmeškaný úkon, a to okamžite potom, ako odpadol dôvod zmeškania. Takéto dodatočné urobenie zmeškaného úkonu spolu s tým, že žalobca sa právne bráni a je vo veci aktívny, jasne poukazuje na jeho vôľu, premietnutú aj do obsahu odvolania, že chce, aby mu bolo zmeškanie lehoty odpustené.

Žalobcovi bola postupom a rozhodnutím žalovaného odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, pretože mu bola skrátená lehota 30 dní (§ 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.) na využitie inštitútu podania žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty. Dôvody zmeškania odpadli dňa 27. mája 2014, preto

žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty bolo možné podať do 26. júna 2014. Správca dane však na uplynutie tejto lehoty nečakal a prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty vydal dňa 16. júna 2014.

Podľa názoru žalobcu je funkciou sankcie pôsobiť na subjekt, aby si splnil povinnosť riadne a včas. Vzhľadom na objektívnu nemožnosť podať daňové priznanie v lehote z dôvodov spôsobených orgánmi činnými v trestnom konaní a na skutočnosť, že žalobca si splnil povinnosť podať daňové priznanie bezodkladne po odpadnutí prekážky, sa funkcia sankcie absolútne vytráca. Neexistuje žiadny logický ani spravodlivý dôvod na to, aby bol žalobca sankcionovaný. Žalobca je pokutovaný a trestaný za skutočnosť, ktorá bola mimo sféry jeho vplyvu.

Žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu, že § 154 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. vyslovene ukladá povinnosť správcovi dane uložiť pokutu za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. a) prvého a druhého bodu. Poukázal pritom na Metodický pokyn Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 23/2014 k ukladaniu sankcií za porušenie povinností pri predkladaní kontrolného výkazu DPH podľa § 78a zákona č. 222/2004 Z. z., v ktorom ministerstvo financií stanovuje podmienky, v zmysle ktorých musia orgány vykonávajúce správu daní posudzovať porušenie pri predkladaní kontrolného výkazu. Okrem iného ministerstvo financií záväzne určuje, aby daňový orgán pokutu neuložil, pokiaľ platiteľ, resp. daňový subjekt podal kontrolný výkaz síce oneskorene, avšak z vlastného podnetu, t. j. bez výzvy. Prítom § 78a ods. 11 zákona č. 222/2004 Z. z. obdobne určuje povinnosť správcu dane pokutu uložiť, avšak metodický pokyn č. 23/2014 túto povinnosť značne upresňuje a relativizuje.

Žalobca poukázal na skutkovo zhodný prípad, kedy správca dane pokutu neuložil. Daňový subjekt TERVE Production, spol. s.r.o., ktorého daňové veci taktiež spravovala spoločnosť MPP Consulting, s.r.o., sa rovnako omeškal jeden deň s podaním rovnakého daňového priznania za rovnaké zdaňovacie obdobie z rovnakých dôvodov, pričom Daňový úrad Bratislava, pobočka Pezinok vyhovel odvolaniu spoločnosti TERVE Production, spol. s.r.o. a autoremedúrou zrušil svoje rozhodnutie o uložení pokuty. Prvostupňový súd pochybil, keď tvrdil, že každý prípad sa posudzuje individuálne, s prihliadnutím na jeho okolnosti, avšak zároveň v zmysle § 3 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. neprihliadol na iný prípad, ktorý je absolútne totožný.

Žalobca tiež namietal, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal upovedomením Krajskej prokuratúry Nitra z 13. júna 2014 o preskúmaní postupu policajta adresovaným konateľke spoločnosti MPP Consulting, s.r.o., na ktoré žalobca poukazoval v článku IV. žaloby.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že odpustenie zmeškanej lehoty (upravené v § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.) sa viaže na splnenie troch podmienok súčasne: 1. daňový subjekt požiadá o odpustenie zmeškanej lehoty najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania, 2. daňový subjekt v rovnakej lehote, najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania, urobí zmeškaný úkon, 3. daňový subjekt zaplatí správny poplatok. Žalobca nespĺnil všetky podmienky súčasne. Ak by žalobca podal žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, správca dane by sa uvedenou žiadosťou určite zaoberal. Žalobca mal dosť času na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, pretože zákon striktné neuvádza tridsiaty deň lehoty na podanie žiadosti. Právny nárok na odpustenie zmeškanej lehoty zo zákona vyplýva len splnením vyššie uvedených podmienok súčasne.

Pokiaľ žalobcu poukázal na metodický pokyn ministerstva financií k ukladaniu sankcií za porušenie povinností pri predkladaní kontrolného výkazu DPH podľa § 78a zákona č. 222/2004 Z. z., žalovaný k tomu uviedol, že v prejednávanej veci sa jedná o podanie daňového priznania a nie o podanie kontrolného výkazu.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty vo výške 30 eur za to, že žalobca nepodal daňové priznanie podľa zákona č. 222/2004 Z. z. za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v lehote do 26. mája 2014.

V rozhodnutí žalovaný konštatoval, že žalobca (resp. splnomocnená spoločnosť) mohol podať daňové priznanie v čase od 1. do 26. mája 2014. Žalovaný neakceptoval námietku žalobcu, že v posledný deň lehoty na podanie daňového priznania kriminálna polícia vykonávala v spoločnosti MPP Consulting, s.r.o. (ktorej konateľka bola žalobcom splnomocnená na podanie daňového priznania) prehliadku priestorov, v dôsledku čoho bolo zamestnancom tejto spoločnosti znemožnené vykonávať na ich serveroch akúkoľvek činnosť.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré mu predchádzalo, považoval závery a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu za zákonné a žalobu žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nakoľko po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného a na základe odvolacích (ako aj žalobných) námietok žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 78 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. do 25 dní po skončení každého zdaňovacieho obdobia je povinný podať daňové priznanie každý platiteľ okrem platiteľa registrovaného podľa § 5 alebo § 6, ktorý je povinný podať daňové priznanie, ak mu vznikla v zdaňovacom období povinnosť platiť daň podľa § 69, ak v zdaňovacom období dodal tovar oslobodený od dane podľa § 43 alebo § 47, dodal tovar podľa § 45 alebo ak uplatňuje odpočítanie dane. Platiteľ je povinný zaplatiť vlastnú daňovú povinnosť do 25 dní po skončení zdaňovacieho obdobia.

Podľa § 27 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo deň pracovného pokoja, posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správca dane zo závažných dôvodov odpustí zmeškanie lehoty, ak o to daňový subjekt požiadá najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania, a ak v tej istej lehote urobí zmeškaný úkon. Zmeškanie už predĺženej lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 154 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správneho deliktu sa dopustí ten, kto nepodá daňové priznanie v ustanovenej lehote.

Podľa § 155 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. správca dane uloží pokutu od 30 eur do 16 000 eur za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. a) prvého a druhého bodu; ak je správcom dane obec, uloží pokutu najviac do výšky vyrubenej dane, nie menej ako 5 eur, najviac však do 3 000 eur.

Podľa § 3 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 3 ods. 10 zákona č. 563/2009 Z. z. ustanovenia odsekov 1 až 9 sa primerane vzťahujú aj na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len "finančné riaditeľstvo") a Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"), ak postupujú podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že jeho odvolanie zo dňa 26. júna 2014 podané proti prvostupňovému rozhodnutiu správca dane svojim obsahom smerovalo k tomu, aby bola žalobcovi odpustená zmeškaná lehota, najvyšší súd nemôže tejto námietke priznať absolútny úspech. Po detailnom oboznámení sa s textom odvolania žalobcu najvyšší súd konštatuje, že žiadnu časť odvolania, ani odvolanie ako celok, nemožno posúdiť ako žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty. V dôvodoch odvolania žalobca opisuje prekážky, ktoré splnomocnenej zástupkyni znemožnili podanie daňového priznania včas a žiada o zrušenie prvostupňového rozhodnutia o uložení pokuty. Nemožno prisvedčiť názoru žalobcu, že dodatočné vykonanie zmeškaného úkonu v spojení so skutočnosťou, že žalobca sa právne bráni, je potrebné posudzovať tak, že vyjadril vôľu, aby mu bolo zmeškanie lehoty odpustené. Z odvolania zo dňa 26. júna 2014 jednoznačne vyplýva len to, že žalobca žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie správca dane. O odpustení zmeškanej lehoty nie je v odvolaní výslovná ani nepriama zmienka. Inštitút odpustenia zmeškanej lehoty je odlišný od inštitútu opravného prostriedku a nie je možné v prejednávanej veci považovať podanie odvolania proti rozhodnutiu o uložení pokuty automaticky za žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty. Vzhľadom na to, že žalobca podal daňové priznanie hneď po odpadnutí dôvodov zmeškania (dňa 27. mája 2014), bolo namieste v tomto momente využiť inštitút ustanovený v § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. a zároveň so zmeškaným úkonom požiadať o odpustenie zmeškanej lehoty. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno v texte odvolania vyabstrahovať vôľu žalobcu smerujúcu konkrétne k žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty podľa § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z., je však nepochybné, že podaným odvolaním sa žalobca u žalovaného domáhal rozhodnutia vo svoj prospech, a teda zrušenia uloženej pokuty.

Najvyšší súd tiež konštatuje, že nie je správny názor žalobcu, že správny orgán mu skrátil lehotu 30 dní na využitie inštitútu podania žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty ustanovenú v § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z., nakoľko správca dane pred uplynutím tejto lehoty vydal rozhodnutie o uložení pokuty. V prvom rade je treba uviesť, že plynutie lehoty ustanovenej v § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. je viazané na skutočnosti (prekážky) na strane daňového subjektu, správny orgán preto objektívne nemôže mať vedomosť o začiatku a konci plynutia tejto lehoty, teda táto lehota nie je ustanovená pre správny orgán. V prejednanom prípade bol skutkový stav taký, že žalobca podal daňové priznanie deň po uplynutí zákonnej lehoty. Nakoľko spolu so zmeškaným úkonom nepožiadaval o odpustenie zmeškanej lehoty, správca dane nepostupoval nezákonne (proti zmyslu a účelu ustanovenia § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.), keď vo veci vydal rozhodnutie. Žalobca si bol v čase podania daňového priznania vedomý skutočnosti, že túto povinnosť si neplní včas, pričom zároveň mal v tom čase vedomosť o dôvodoch, ktoré k omeškaniu viedli. Bolo preto výsostne v jeho záujme požiadať o odpustenie zmeškanej lehoty (ak mal taký úmysel), pričom takému postupu nebránili na strane žalobcu žiadne prekážky.

Pokiaľ išlo o námietku žalobcu ohľadne rozhodnutia Daňového úradu Bratislava, pobočka Pezinok, ktorý v skutkovo zhodnom prípade vyhovel odvolaniu daňového subjektu a autoremedúrou zrušil svoje rozhodnutie o uložení pokuty, najvyšší súd zhodne s názorom žalobcu konštatuje, že postup žalovaného správneho orgánu v prejednávanej veci nemožno považovať za zákonný, a to s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z., podľa ktorého je potrebné dbať na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Rozhodnutie Daňového úradu Bratislava, pobočka Pezinok č. 9111301/5/2387067/2014 z 2. júna 2014 o uložení pokuty, ako aj odvolanie daňového subjektu TERVE Production, spol. s r.o. zo dňa 18. júna 2014 podané proti tomuto rozhodnutiu, nasvedčujú tomu, že sa jedná o skutkovo zhodný prípad s prejednaným prípadom žalobcu. Daňový subjekt TERVE Production, spol. s r.o., ktorého daňové veci taktiež spravovala spoločnosť MPP Consulting, s.r.o., sa rovnako omeškal jeden deň s podaním daňového priznania za rovnaké zdaňovacie obdobie z rovnakých dôvodov ako žalobca.

V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že žalobca uvedenú námietku neuplatnil v odvolacom daňovom konaní, ale až v žalobe v konaní pred správny súdom, a preto sa žalovaný správny orgán nemal možnosť v napadnutom rozhodnutí s touto námietkou vysporiadať. Vzhľadom na skutkové okolnosti, keď žalobca podal odvolanie v daňovom konaní dňa 26. júna 2014 a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava, pobočka Pezinok. č. 9111301/5/3383076/2014 bolo vydané až dňa 11. júla 2014, nemôže najvyšší súd neprihliadnuť na túto námietku žalobcu, nakoľko je zrejmé, že v konaní pred správny orgánom ju žalobca objektívne uplatniť nemohol. Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude s poukazom na § 3 ods. 9 a 10 zákona č. 563/2009 Z. z. vysporiadať sa s namietanou skutočnosťou, keď Daňový úrad Bratislava, pobočka Pezinok rozhodol v obdobnej veci rozdielne ako v prejednávanej veci Daňový úrad Nitra a žalovaný.

Najvyšší súd tiež považuje za potrebné vyjadriť sa ku konštatovaniu žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca, resp. splnomocnená spoločnosť mohla podať daňové priznanie v čase od 1. do 26. mája 2014 a z toho dôvodu neprihliadal žalovaný na skutočnosť, že v posledný deň lehoty na podanie daňového priznania bola v spoločnosti MPP Consulting, s.r.o. (splnomocnenej na podanie daňového priznania) kriminálnou políciou vykonávaná prehliadka priestorov. Ak je pre daňový subjekt v zákone určená lehota, v ktorej môže povinný úkon vykonať, je nepochybné, že tento úkon môže daňový subjekt vykonať aj v posledný deň zákonnej lehoty. Poukazovať na to, že žalobca mal možnosť podať daňové priznanie v čase od 1. do 26. mája 2014, a z toho dôvodu sa zo strany žalovaného nezaoberať námietkou žalobcu o nemožnosti podať daňové priznanie v posledný deň zákonnej lehoty, nemá oporu v platnej právnej úprave a najvyšší súd považuje takúto argumentáciu žalovaného za nezákonnú.

O nemožnosti podať daňové priznanie v posledný deň lehoty v dôsledku prehliadky priestorov v spoločnosti MPP Consulting, s.r.o. a reálneho neumožnenia zamestnancom tejto spoločnosti vykonávať akúkoľvek činnosť na serveroch spoločnosti bolo Krajským riaditeľstvom PZ v Nitre, odborom kriminálnej polície vydané potvrdenie zo dňa 27. mája 2014, ktoré je založené v administratívnom spise žalovaného. V novom rozhodnutí sa žalovaný bude musieť vysporiadať so skutočnosťami, ktoré sú obsahom tohto potvrdenia, pričom najvyšší súd k tomu uvádza, že prehliadku iných priestorov a pozemkov vykonávanú podľa Trestného poriadku možno v prejednávanej veci považovať za právnu skutočnosť vis maior, ktorú žalobca nemohol za žiadnych okolností predvídať.

Žalobca tiež v odvolaní poukázal na Metodický pokyn Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 23/2014 k ukladaniu sankcií za porušenie povinností pri predkladaní kontrolného výkazu DPH podľa § 78a zákona č. 222/2004 Z. z., v ktorom ministerstvo financií stanovuje podmienky, kedy daňový orgán pokutu neužije, a to aj napriek tomu, že ustanovenie § 78a ods. 11 zákona č. 222/2004 Z. z. obligatórnym spôsobom formuluje povinnosť správcu dane uložiť pokutu za nesplnenie povinností pri predkladaní kontrolného výkazu DPH. Žalovaný sa k tejto námietke žalobcu vyjadril len v tom zmysle, že v prejednávanej veci sa jedná o podanie daňového priznania a nie o podanie kontrolného výkazu. Aj ohľadne tejto námietky žalobcu bude úlohou žalovaného v novom rozhodnutí argumentačne sa s ňou vysporiadať zrozumiteľnejším a konkrétnejším spôsobom.

Ako vyplýva z uvedeného, najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného neboli v súlade so zákonom. Okrem už uvedeného najvyšší súd ešte záverom dodáva, že správny orgán by mal mať na zreteli, že jeho úlohou nie je len ochrana záujmov štátu, ale tiež má venovať pozornosť zachovávaní práv a právom chránených záujmov daňových subjektov, s ktorými má pri správe daní postupovať v úzkej súčinnosti. S uvedeným súvisí aj potreba menej formalistického prístupu v záujme uprednostnenia spravodlivého riešenia v súlade s duchom zákona.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd dospel v odvolacom konaní k iným záverom ako krajský súd, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je žalovaný povinný postupovať v

súlade s názorom vysloveným najvyšším súdom v tomto rozsudku.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku (2 x 70 eur) a v trovách právneho zastúpenia, ktoré pozostávali z náhrady trov za poskytnuté právne služby v uplatnenom rozsahu:

- za 2 úkony právnej služby poskytnuté v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd) v sume 2 x 134 eur podľa § 11 ods. 4 veta prvá v spojení s § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), plus 2 x režijný paušál po 8,04 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky,

- za jeden úkon právnej služby poskytnutý v roku 2015 (podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu) v sume 139,83 eura podľa § 11 ods. 4 veta prvá v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, plus režijný paušál v sume 8,39 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky.

Keďže právny zástupca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 3 vyhlášky sa priznaná odmena a náhrady zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %, teda o sumu 86,46 eur. Celkové trovy poskytnutej právnej pomoci, ktoré v tomto konaní najvyšší súd priznal žalobcovi, predstavujú sumu 518,76 eura.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.